לקמן דף קו., ב) לקמן דף לב:,
 ט רש"ל, ד) [מיומר. רש"ש],
 ס"א רש"ל, ו) בס"א: לא,
 ון [ע"ע מוס' זבמים לב. ד"ה במלאכה], **ה**) [פ"א ה"א], **ט**) ועי' מוס' ב"ב סא. ד"ה

#### תורה אור השלם

קפיד אלא אלשון ועוד וכו' ול"ע,

ו ואם נפש אחת תחטא ר וְאָם נְּבֶּשׁ אָזְוּוּ וְּיֶנְשְׁרְּ אַחַת מִּמִּצְוֹת יְיִּ אֲשֶׁר לֹא תַּעָשֶׂינָה וְאָשֵׁם: ויקרא ד כּז

#### הגהות הב"ח

(ה) גם' מ"ט ידו לא נייח גופו נייח א"ל כ' חייא:

# גליון הש"ם

נמ' וצידת נחש. עיין סנהדרין גבי וצירת נחש. עיין קנהדרין דף קא עייא כרש"י ד"יה ולוחשין ונכאל שבע שס: רש"י ר"יה פמורי דאתי ובו' בגון עקורות. עיין שבועות דף יד ע"יב תוס' ד"ה ארכעי קמיימ': תום' ד"ה בבא דרישא ובו'. מ"מ איסור דרבנז מיהא איכא. עי' טורי אבן באבני מלואים חגיגה דף לא ם"ל כר"ש. עיין סנהדרין לף פל ע"ב תום' ד"ה מחן שמנות ליה:

## לעזי רש"י

.[גייסטור"א [קויטור"א]

רבינו חננאל ד' פטורי דרישא דלית בהן מעשה כלל, דפטור ומותר נינהו, לא חשיב להן, לפיכך לא קשיא לי. ושמואל נמי . דאמר כל פטורי דשבת פטור אבל אסור לבד מהני תלת עידת ערי ועידת וחש ומחית צידת צבי וצידת נחש ומפיס מורסא דפטור ומותר, לא אמר אלא במידי דאית בהו מעשה וליתא מלאכה גמורה, אבל כי הני [ד]לית בהו [מעשה] כלל לא אמר. מכל מקום י"ב הווין. פי" בבא (ודישא) [דרישא] קתני פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית העני חייב בעה״ב בער הבית הצבי הייב בעה ב פטור, כי נמצא שעקר מרשות הרבים והכניס והניח ברה"י לפיכך חייב חטאת, אבל בעה"ב שלא עקר כלל וגם לא הניח אלא העני הוא בא והניח לתוך ידו של בעה״ב פטור לתון לדו של בעה"ב פחוד ומותר, דהא בעה"ב לא עשה מעשה כלל, הנה שתים אחת לחייב ואחת לפטור. או שנטל העני מתוך ידו של בעה"ב ים עני חןייב שונמצא כי עקו מודה" והניח לדדה אבל בעה"ב שלא עקר ולא הניח פטור ומותר, הנה העני עוד חייב ובעה"ב פטור, נמצאו שתים אחרות. וכן כיוצא בבא . שניה בעה״ב חייב שתים והעני שניה בעהייב הייב שתים הזעני פטור בשתיהן, נמצא בהני תרתי בבי ח', ד' מנהון חיובי חטאת וד' מנהון פטורין (ותרין) [ומותרין] לגמרי דהא לית בהו מעשה כלל, וכיון דלית בהו מעשה כדי ביי י זר בווו מכשוו כייי, זכיון דלית בהו מעשה בהני ד' לפיכך לא חשיב להו האי תנא. ובבא תליתאה פשט העני את ובבא תניתאה פשט העני את
ידו לפנים ונטל בעה"ב
מתוכה, נמצא העני עקר
ובעה"ב הניח שניהם עשו
מעשה, מיהו ולא אחד מהן
עשה מעשה כולו אלא מקצתו
הקיימא לן שנים שעשו מלאכה
מטור למוכר שוניה מוויניו פטורין לפיכך שניהם פטורין, הנה שתים לפטור אחד העני ואחד בעה"ב. ועוד התני סיפא פטורין, נמצאו בעה"ב עקר

בבא דרישא. העני חייב ובעל הבית פטור ובעל הבית חייב והעני פטור דפטור מחטאת ומותר לכתחלה דהא לאו עקירה עבד ולא הנחה עבד ג [שהאחר] הניחה בידו: פטור אבל אסור. פטור מחטאת אבל אסור מדבריהם לכתחלה: לידת לבי ולידת נחש ומפים מורסת. כולהו

בפ' ר"א אומר האורג בסיפיה והתם מפרש טעמייהו מגא ליה בהו דפטור ומותר: מורסא. קויסטור"א: מפיס. עולר שתפתח ותלא הליחה: כי אילטריכא ליה. לאשמעינן דפטור ומותר בהנך דאית בהו מעשה כגון הני תלת ותו ליכה: חיכה עובה. כגוו הנך דבבא דרישא: פטורי דאמי בהו לידי חיוב חטחת. °כגון עקירות שהן תחלת המלאכה דאיכא למגזר דילמא גמר לה אבל הנחות לא מצי למיתי לידי חיוב חטאת דהא ליכא עקירה גבי האי. וארבע דקתני בכל חד תרתי דחיובא ועקירה דפטורא דתרתי נינהו פשט העני ידו מלאה לפנים הא חדא או שנתן לתוכה בע"ה וידו של עני היתה ריקנית הא תרתי וכן באידך. ורבותי׳ אומרים פשיטות יד לפניסי ס ולגבי שניהסן בין מלאה בין ריקנית היא מחלת המעשה וההוא הוא דהחשיב דהוו להו תרתי בעני ותרתי בבע"ה. כל חיוב ופטור במסכת שבת בחטחת קאי ובשוגג: מעם הארן בעשוחה. גבי חטאת כתיב: הטעינו חבירו. שהיה גופו ברה"י והטעינו חבירו דאיהו גופיה לא עקר מידי: אוכלין ומשקין.

אורחא דמילתא נקט דבר הצריך לשבת ודרך בני אדם להתעסק בהן בשבת: עקירת גופו. שעקר חת רגליו מן הבית לחחר שנטען: ואינו דומה לידו. הפשוטה לפנים וגופו לחוץ ונתן בע״ה לתוכה דפטר ביה תנא דמתני׳ אף לעני שהוליאה: ידו לא ניית. הלכך כי הוליאה לא עקר מידי ואין דרך הולאה בלא עקירה והנחה: גופו ניית. ע"ג קרקע והויא עקירה. ל"אף ידו בתר גופו גרירא ל"ג דיתירא היא:

73

יוסאת לאן אומר, וואלי היו ושו פשט העני את יוד לענים שיש בה חופץ שעקור מחדיי והכניסו לרוה" ולא הניחו היון שלא הניחו אין לו [אלא] אסור, ואילו הניחו היה חייב חטאת, וזהו פטור אבל אסור דאתי לידי חיוב חטאת. אבל בעה"ב שנטל חפץ מידו של עני אף ע"פ שעשה מעשה האטור מיתו לא אתי לדיר חיוב חטאת לעולם, שאין 6)כך דרך כדי שעקר, כבר עקרו העני ולא נשאר לו מה לעשות יותר ממה שעשה, והמעשה שעשה הנחה איכא עקירה ליכא הלכך הוא פטור אבל אסור. כיוצא בה בעה"ב שעקר חפץ מרה"י ונתנו לתוך ידו של עני והוציאו העני והניחו ברה"ר, בעה"ב שעקר מרה"י ואילו הוציאו והניחו ברה"ר היה חייב חטאת

בבא דרישא יפטור ומותר לא קתני אלא בבא דסיפא דפטור אבל אסור קשיא מי איכ' בכולי שבת פטור ומותר והאמר שמואל יכל פטורי דשבת פטור אבל אסור בר מהגי תלת דפטור ומותר צידת צבי יוצידת נחש ומפים מורסא כי איצטריך ליה לשמואל פטורי דקא עביד מעשה פטורי דלא קא עביד מעשה איכא מובא מ"מ תרתי סרי הויין פטורי דאתי בהו לידי חיוב חמאת קא חשיב דלא אתי בהו לידי חיוב חמאת לא קא חשיב שניהן פמורין והא אתעבידא מלאכה מבינייהו ייתניא ר' אומר ימעם הארץ בעשותה העושה את כולה ולא העושה את מקצתה יחיד ועשה אותה חייב שנים ועשו אותה פטורין איתמר נמי א"ר חייא בר גמדא נזרקה מפי חבורה ואמרו בעשתה יחיד שעשאה חייב שנים שעשאוה פמורין: בעי מיניה רב מרבי המעינו חבירו אוכלין ומשקין והוציאן לחוץ מהו עקירת גופו כעקירת חפץ ממקומו דמי ומיחייב או דילמא לא א"ל יחייב ואינו דומה

א"ל שרו ליה רבנן כמו במפים מורסא וכן מוכח בריש פרק שמונה שרלים (שם קו:) דלד נחש לאו משום סכנה פטור דהא מוקי לה כר"ש דאמר מלאכה שאל"ל פטור עליה וע"ק לר"י והא איכא הא דתני' בפ' במה אשה (שם סב.) ר"א פוטר בכובלת ובצלוחית של פלייטון והוא פטור ומותר דהא בבריי׳ אחרת קתני התם רא"א יולאה אשה בכובלת לכתחלה ותירץ ר"י בשם ר' אברהם דלא חשיב שמואל אלא פטורים השנויין במשנה דלד לבי משנה היא בהאורג (שם ד' קו:) הלד נחש ומפים מורסא משנה היא בעדיות (פ"ב מ"ה)

בבא דרישא פמור ומותר. וא״ת והא קא עצר אלפני עור לא

דלא עבר משום לפני עור דמושיט כוס יין לנזיר מוקי לה בפ״ק דמס׳

עבודת כוכבים (דף ו:) דקאי בתרי עברי דנהרא<sup>ב</sup> °מ"מ איסור דרבנן

תתן מכשול" ואפילו מיירי שהיה יכול ליטלו אפילו לא היה בידו

מיהא איכא שחייב להפרישו מאיסור<sup>ג</sup>

ואפילו אי מיירי בנכרי דלא שייך

לפני עור™ מיהו איסור דרבנן מיהא

איכא כדתניא בשילהי פירקין (דף

יט.) נותנין מזונות לנכרי בחלר

נטלו וילא אין מקקין לו משמע דווקא כשהנכרי בחלר אבל אם עומד

בחוץ ופושט ידו לפנים משמע

דאסור ליתן הלהדיא ע"מ להוליא

ויש לומר דמיירי בנכרי והחפץ של

נכרי דאפילו מכנים ומוליא כל

היום אין כאן איסור כלל כיון שאין

החפץ של בעל הביחא): בר מהגי

תלת. הקשה ר״ת הא איכא הא דתנן

בפרה במה מדליקין (לקמן נט:) המכבה

את הנר מפני שהוא מתירא כו' ואם

בשביל החולה שיישן פטור ומוקי לה

בחולה שיש בו סכנה וא״כ הוא פטור

ומותר דאין לך דבר שעומד בפני

פקוח נפש ותירן דהא מלתא דפשיטא

היא ולא איצטריך ליה לשמואל

לאשמעי׳ כדמשני בסמוך דלא אינטריך

ליה לאשמעי׳ פטורי דלא קעביד מעשה

ולד נחש מיירי בדליכא סכנה שיוכל

להנצל בענין אחר אלא משום צערא

ולספרים דגרסי בפ' במה אשה (שם ד' סב.) איידי דאמר ר"מ חייב חטאת א"ל איהו פטור אבל אסור פי' דר"א קאמר לר"מ לדבריך נמי לכל היותר לא יהא אלא פטור אבל אסור לפי גרסא זו אתי שפירה: הצד גחש. הקשה בה"ג דשמואל אדשמואל דהרא סבר שמואל מלאכה שאינה אריכה לגופה פטור כר"ש " ומשום לערא דגופא שרי ובפ' כירה (לקמן מב.) אמרינן בדבר שאין מתכוין סבר לה כר"ש במלאכה שאינה לריכה לגופה סבר לה כר"י ותירץ ר"ת דשמואל קאמר דלר"ש דאמר מלאכה שאינה לריכה לגופה פטור בהני תלת פטור ומותר כמו שמוכיח שמואל בסוף האורג (שם קז.) דודאי פטור ומותר קאמר ®וליה לא ס"ל כר"ש ומיהו לדידן קי"ל כר"ש דרבא דהוי בתראה סבר כותיה בריש נוטל (שם קמא:)»: למפים בורסא. בעדיות (פ"ב שם) תנן אם לעשות לה פה חייב ואם להוציא ממנה ליחה פטור וא"ת היכי מתחייב אפתיחת פה דמורסא הא

לידו (6) מאי מעמא גופו נייח ידו לא נייח

אמרינן לקמן בפ׳ חבים (ד׳ קמו.) כל פתח שאינו עשוי להכנים ולהוליא אינו פתח וחירץ ר״ת דהאי נמי עשוי להכנים אויר' ולהוליא ליחה: פשורי דאתי דידי חיוב חשאת. מה שפירש"י דעקירות קחשיביא אינו נראה לר"י חדא דעקירה בלא הוצאה אינה אלא טלטול בעלמא ואין בה דררא דחיוב חטאת כלל ועוד דלפי׳ הקונט׳ קחשיב לבע״ה ג׳ יציאות והכנסה אחת ולעני ג׳ הכנסות והוצאה אחת ועוד דלא חשיב תרמי לפטור דעני באחת ודעשיר באחת כדחשיב חיובא ברישא ומפרש ריב״א דאתי לידי חיוב חטאת היינו אותו שפושט את ידו ותכניסה או מוליאה<sup>יב</sup> דכוותה בבא דרישא חייב חטאת והכא פטור לפי שלא עשה כל המלאכה שחיסר ממנה מעט או עקירה או הנחה והביא ראייה מירושלמים דקאמר לא אמיא מתני׳ אלא פטור שנגד החיוב ומשום הכי לא חשיב אלא פטור של אוחו שכנגדו חייב למעלה בבבא דרישא כגון פשט העני את ידו לפנים כו׳ וקתני העני חייב פטורה דידיה חשיב בגבא דסיפא בפשט העני את ידו לפנים וכו׳ וכן לבע״ה: שביהם פטורין והא איתעבידא מלאכה **מביגייהו.** אינו קאי אמתני׳ שהרי רישא דשניהם פטורין דהיינו פשט העני את ידו לפנים<sup>יג</sup> קבעי לקמן <sub>(ד׳ ד.)</sub>י־ אלא קאי אמאי דקאמר פטורי דאתי בהו לידי חיוב חטאת קחשיב אבל חטאת לית בהו אלא שניהן פטורין כדקתני מתני׳ מו ואמאי והא איתעבידא מלאכה מבינייהו ולא פריך שיתחייב הראשון™ דאין סברא דע״י השני שעשה הנחה וגמר המלאכה יתחייב הראשון™ אלא אשני קא פריך שיתחייב לפי שעל ידו נגמרה המלאכה: בעשותה. בכל הספרים גר׳ העושה את כולה ולא העושה מקלתה יחיד שעשה אותה חייב שנים שעשאוה פטורין פשטיה דקרא נראה

דבעשותה קאי אנפש"ח אבל הש"ס דריש ליה אמלאכה כלומר בעשות אותה וכולה מיירי בזה עוקר וזה מניח ואינו אלא כפל מלה וליכא למימרים דב" שעשאוה איירי בב" שעשאוה בבת אחת בפרק המלניע (לקמן זג. ושם) משמע דלריכי תרי קראי לזה עוקר וזה מניח ולב" שעשו מלאכה בבת אחת ועוד דבאיתמר נמי דקאי אמתניתין נמי קאמר האי לישנא יחיד ועשה אותה וכו' אך קשה דבפרק המלניע (שם.) משמע דזה עוקר וזה מניח נפקא מנפש או מאחת והכא נפקא לה מצעשותה קשה לר״י מדמלרכינן קרא לפטור משמע דזה עוקר וזה מניח היה במשכן ובפרק המצניע (ג״ו שם.) נמי פוטר ר״ש זה אינו יכול וזה אינו יכול אע״פ שהיה במשכן כגון ב׳ שנושאין את הארון ובירושלמי פרק הזורק אהא דתנו שתי גוווטראות ברשות הרבים כו' היו שתיהן בדיוטא אחת המושיט חייב אמר רב חמא בשם ר' מיישא ובלבד על ידי ב' ופריד בכל אתר אמרת ב׳ שעשאוה פטורין וכאן אמרת חייבין ומשני שכך היתה עבודת הלוים והשתא מה בכך שהיתה במשכן מ״מ הוי ליה לפטור מושיט כיון דשניהם עושין אותהכ™ ונראה לר"י דבמושיט אין זה עוקר וזה מניח אלא המושיט עשה עקירה והנחהכב ולא קשיא ליה בירושלמי אלא אמה שאינו מחייב מושיט אלא כשחבירו מקבל מידו אבל אם המושיט מניחו על רשות היחיד [אחר] פטור ובכל מקום על ידי חבירו פטור [טפי] כגון ב' שעשאוה וכאן אינו מתחייב אלא על ידי חבירו<sup>בג</sup>: איתמר גמי בו'. חימה דמייתי סייעתא משמעתא לברייתא ובפרק קמא דקדושין (די ו.) פריךבד יהודה ועוד לקרא וי״ל דנזרקה מפי חבורה דקאמר היינו חבורה של תנאים ור״י מירךבה משום דבריי׳ דלעיל לא ממניא בי ר׳ חיים ור׳ אושעיםשי : עקירת גופו בעקירת חפין דמי או לא. נראה לר״י דהכי נמי מלי למיצעי לענין ביהנחה כגון שהולים חפץ לר״ה ועמד שם לפוש ולא הניחו ע"ג קרקע אם הנחת גופו הוה כהנחת חפץ או לא וממתני׳ דקתני או שנטל מתוכה והוליא העני חייב ליכא למיפשט דאיכא לאוקמאיי שהניחו ע"ג קרקע וא"ת ביואמאי לא פשיט ממתניתין (ד' יא:) דקתני לא יצא החייט במחטו שמא ישכח ויצא ואי עקירת גופו לאו כעקירת חפץ דמי אמאי לא יצא בה הא לא מצי למיתי לידי איסור דאוריי׳ וי"ל דאפ"ה אסרו רבנן לא: מאר בעמא ידו דא בייח. נראה לר"י כלשון אחר דגרס ידו דבתר גופו גרירא בעי עקירה גופו לא בעי עקירה ולמאי דגרס נמי ידו לא נייח מפרש ר"י דהיינו משום דבתר גופו גריר לב ורש"י פי" ידו לא נייח ע"ג קרקע משמע אפי" הוא וידו במקום אחד ונתן לו חבירו לתוך ידו והוליא פטור ואין נראה דבכל פטורין, נמצא בעהיב פקר ענין שהטעינו חבירו בין על כתפו בין על ידו והוליח חייב דהח קתני בפנים והני היה מהחוץ ענין שהטעינו חבירו בין על כתפו בין על ידו והוליח חייב דהח קתני לפיר שניהם פטורין, הנה ברשות החרות. וכן נמצא בה שתים אחרות. וכן נמצא בה בבצ די פטור ירוצי באילו, בה בבצ די פטור ירוצי באילו, בה היא שנינו די בפנים נמצא שיתסיר בדי בכי, המה מה די ראשונים דפטור ומותר דלית בהן (מעשה) דלא חשיב להן נשתיירו י"ב, והיאך שנינו די בפנים ורי בחוץ שהן הי בלבד. ושנינן פטורי כיוצא דאתי בהן לידי חיוב חטאת הוא חשיב התנא, אבל פטורי דלא אתי בהן לידי חיוב הטאת אל אתני. וזה פירושו פשט העני את ידו לפנים שיש בה חפץ שעקרו מרה"ר והכנים לדה" ולא הניחו וכיון שלא הניחו אין ענין שהטעינו חבירו בין על כתפו בין על ידו והוליא חייב דהא קתני או שנטל מתוכה והוליא חייב אלמא הנחת חפץ ביד בע״ה שהוא וידו ברשות אחת הויא הנחה מדחייב העני שעקר מיד בע"ה וכיון דהויא הנחה כשעוקר גופו עם זה שבידו הרי עוקרו ממקום הנחה:

סוס׳ הלס״ש, כוֹ. והוציא. מוס׳ הלס״ש, כוֹ. דרוקא בעקירה קא בעי אבל. מוס׳ הלס״ש, כוֹ. דכהנחת חפץ דמי כדמשמע פשטא דמתניתין, מוס׳ הלס״ש, כוֹ. דבעינן שתהא עקירה חשובה יותר מהנחה. מוס׳ הלס״ש, כֹ. גבי עקירה והנחה מעל גבי מקום ארבעה דפריך, ושל את א. בט. דבכין מוחה בקרות הדובדות המחורה של את לי אב בעלים. דפריך הלק"ה, לא דברבר ההוה גזרו גזרה לגזרה כדאשכהן לקמן גבי הדלקה. מופ' הלק"ם, לב"כ. כשידו פשוטה לרשות אחרת לא חשובה כמונחת משום דבתר גופו גרירא הילכך לא הויא עקירת היד כעקירת החפץ, מופ' הלק"ם.

.'וסלשון מגומגס ואולי ל"ל שאין כאן דרך כדי לעקור שכבר עקרו העני וכו".

היה

חשיב ליה, אבל העני שהניח דלא אפשר ליה לאיתחיובי כי האי גוונא חטאת לא קתני ליה. כללו של דבר העוקר אתי לידי חיוב חשיבה, והנה לא עקר מרה״י. אבל בעת שהגוף בפנים גופו נייח ובעי עקירה, ואם נתנדנד כאילו עקר והוציא חייב שנמצא כלו מעשה בידו, הוא עקר מבפנים והוא הוציא והניח. וכ״ש אם הוא משא כבד.

ג א מיי׳ פי״ג מהל׳ שבת הלכה

## תום' ישנים

א) וֹח״נ י״ל דמ״מ לחיסור שבת פטור ומותר: ב) ורשב״ח פי׳ כודהנחה פשיטה ליה בחותפ״ה בעי על עקירה בט כדפריך לקמן (ה.) דדלמא הנחה לא בעי אבל

לקירה בם כוטרן נקוק ה. לדלמה הנחה לה בעי ה עקיר' בעי: ג) ולרשב"ה שמחלק בין עקיר להנחה לק"מ. וכתב במ"ס אך מ"מ קשה לי לפ"ה כיון דהוי מ"מו, קשה ני נפ"ה כיון דהוי הנחה אע"ג דלא נייח על גבי קרקע אפי הוליא ידו מליאה לחון או לפנים יתחייב אלא ודאי משום כשידו דוקא ברשות אחרת לא הוי הנחה כדפרש"י משו" דבתר גופו גרירא ולר"י תם לכנת גופו גליתו ותר דלא מחלק בין עקירה להנחה קשה לי אמאי לא פשיט דעקירת כעקירת חפץ כי היכי דהנחת חפן ביד בעה"ב שהוא וידו ברשות א' הוי הנחה ול"ל דגבי ופי הוי ידו ברשות שהוא שם לא הוי עהירה כיון דלא נח 'ע"ג קרקע

### מוסף תוספות

א. כמו מושיט כוס ייז לנזיר א. כמו מושים כוס יין לנות ואבר מן החי לבן נח. מוסי סלח"ש. ב. ולא היה יכול ליטלו אם לא שהושים לו. הרא"ש סימן שאן יא שים קיתן חי.

ג. דאפילו קטן אוכל נבלות

ג. דמצווין להפרישו כ״ש

גדול שלא יסייע לו. פסקי

סכל״ש קיתן לז. ד. הא דקתני

דונו מוני מינים לו. סרמ"ל לי. ד. והא דקתני העני חייב סימנא בעלמא אם הי׳ ישראל חייב. מוס׳ הכח״ש. ה. במוס׳ הלי״ב. מוס מוסיף: ה. במוס׳ הלי״ם מוסיף: דנראה כנותן לו להדיא. 1. דלעולם בישראל מיירי ואע״ג דאיכא איטורא דלפני עור לא תתן מכשול לא איירינן הכא אלא באיסורי שבת, וקרי ליה פטור ומותר. פסקי הלח"ש סימן h'. I. ואי הוי משום סכנה לכו"ע שרי. מוס' הלח"ש, ח. דההוא פטור לאו פטור ומותר קאמר אלא ראו פסור ומותר קאמר אלא לר"מ קאמר ליה דקאמר חייב ואיל איהו אינו חייב ולא בא עדיין לומר היתר בה לכתחלה עד שבא במקום אחר ואמר להו לרבנן מותר לכתחלה. רמנ״ן. טו. דהא יים בדוכתיה (להלן ה') כר"ש. ריטנ"א, י' לייבש את ביים את ביים יןון) כו ש. לעכ עו. . לייבש את הליחות. מאירי. "א. שיכול לבוא לידי חיוב חטאת אם יגמור ויעשה הנחה. תוס׳ הלח״ש. יב. בין לתוך ידו של בעל הבית ידם ז... ד. ואין דו המשני ה השנוייה קודם זאת. מוס' ברליים התלמוד להביא התלמוד להביא המשניות שלא על הסדר. מוס' הרח"ש. [ועי' מהרש"ח]. 10. ואהא קא מום' ים, שעשה העקירה. מוס׳ הרח"ש, יו. שאם לא נגמרה תחייב הראשון. מוס׳ הרח״ש. רח. למעוטי שנים שעשאוה .ח כאחד. מוס' הרא"ש. יט. יחיד דזה עוקר וזה מניח וסיפא. מוס׳ הרח״ש. כ. דא״כ הוה משמע דתרוייהו נפקי מחד משמע דוווייהו נפקי מהה קרא [רוזה אינר]. תוס' הכל"ש. כא. כדמעטינן הכא מקרא שנים שעשאוה פטורים אע"פ שהיתה כך במשכן. תוס׳ הכח״ש. כב. שהוא מושיט החפץ ליד חבירו. תוס התחים, בגדונושני שכן היתה עבודת הלוים שהיה השני לעולם מקבלו ולא היתה מלאכה זו נעשית ביחיד כלל. אבל מלאכה